

[K. B. Andersen.]

undgå dette, at man lavede helhedsløsningen som i og for sig er langt mere konstruktiv end de indgreb, folketinget en gang imellem har været nødt til at foretage i lignende situationer, og som jeg kan forstå det ærede medlem foretrækker for de mere konstruktive indgreb, som helhedsløsningen var et eksempel på.

Der var en ting, jeg var lidt bedrøvet over at det ærede medlem sagde, fordi det alligevel lå så langt fra virkeligheden, at det ikke lignede det ærede medlem at gribe til den slags virkemidler; men naboskabet kan måske smitte nu og da. Det var, da det ærede medlem talte om Arbejdsmarkedets Tillægs-pension og påstod, at regeringen med koldt blod holdt funktionærerne ude, men at det jo altså lykkedes venstre at redde funktionærerne. Forholdet var jo, som det ærede medlem udmærket ved, at lovforslaget blev fremsat i den skikkelse, hvori det kom fra det udvalg, der havde arbejdet med det. Det var den højtærede arbejdsministers ønske, at vi skulle have det fremsat inden jul. Den højtærede minister fremsatte det i den form, der var foreslået, og sagde ved fremsættelsen, at der var ting, vi kunne snakke om, og ting, han selv ville foreslå rettet, men nu skulle vi have det fremsat, så der kunne blive lejlighed til at læse på det julen over og arbejde med det; som den højtærede minister sagde ved dens fremsættelse:

„Jeg vil gerne hertil først og fremmest bemærke, at alle funktionærer principielt og automatisk omfattes af lovforslaget. Dernæst vil jeg gerne sige, at regeringen ønsker at drøfte formerne for dispensationsregler med henblik på at sikre, at alle funktionærer kommer med, hvor det vil være rimeligt med en yderligere pensionssikring.“

Og i udvalget var det den højtærede minister, der mødte med et ændringsforslag, der sørgede for at få alle funktionærer med. Jeg skal på grund af reglen om, at vi ikke må røbe, hvad der sker i udvalg, lade være med at referere noget om den umiddelbare reaktion hos det ærede medlems partifæller i det pågældende udvalg. Men der kom jo koldt blod ind i denne sag senere. Det var, da det ærede medlems parti ved et forslag til dagsorden søgte at hindre, at Arbejdsmarkedets Tillægs-pension overhovedet blev ført ud i

livet i denne omgang, og det er mig bekendt det eneste kolde blod, der har været i denne sag.

Den vigtigste og måske den mest interessante bemærkning politisk set i det ærede medlems indlæg var vel bemærkningen om, at det ærede medlem ikke turde love nogen nært forestående nedsættelse af de samlede skatter. Når den bemærkning nu sammenholdes med det ærede medlem hr. Poul Møllers bemærkninger — så vidt jeg husker også i går — men i hvert fald i den kronik, jeg henviste til, om at en kommende regering ikke ville kunne nedsætte skattetrykket væsentligt, så vil jeg meget stærkt henstille, at vi i den kommende valgkamp tager den plade af grammofo- nen. Den har der været kørt tilstrækkelig meget på og på, at det var os, der ville smide pengene ud. Ganske vist stemte man for næsten alle udgiftsforslag, men man har kørt på det og på, at nu skulle man blot vente, til man fik en VK-regering, så skulle man se, hvordan skatterne blev sat ned. Nu konstaterer jeg, at ordførerne for både venstre og de konservative har sagt, at skatterne ikke vil kunne nedsættes. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde, at der ikke vil kunne komme nogen nært forestående nedsættelse, det ærede medlem hr. Poul Møller sagde: ikke nogen væsentlig nedsættelse. Derfor synes jeg, at vi i hvert fald kunne rense valgkampen på det punkt, at vi fik skattebesparelsespladen af grammofo- nen som noget, der var sådan et vældigt stridspunkt her i salen.

Det ærede medlem hr. Poul Møller var meget ivrig for at understrege, at der ikke var nogen tvivl om, hvor det ærede medlems parti stod, og efter at han havde fastslået det, fik vi nogle formuleringer, der var så runde, så upræcise, så usikre, så hypotetiske i enhver henseende, at man godt kan sige, at det er længe siden; vi har været præsenteret for et sådant utal af spørgsmålstegn, som det ærede medlem i går præsenterede som sit partis politik. Man skulle næsten, når man hørte det ærede medlem, tro, at det ærede medlem ikke var repræsentant for det konservative parti, men for den store gallupgruppe, som vi også kender, som svarer: ved ikke. Det var i hvert fald først og fremmest den politik, det ærede medlem gav udtryk for her i går.

Der var en underlig inkonsekvens i det